

gøre opmærksom paa, at dette ikke kan være saaledes at forstaa, at Udenrigsministeren kan beordre Manden frigiven. Det kan Udenrigsministeren ikke, thi efter hele Lovens System skal dette ske ved Appel. Det er et juridiskt Spørgsmaal, og hverken i civile eller kriminelle Sager staar Konsulent, hvad hans Domsmyndigheds Udøvelse angaar, under Udenrigsministeren, ligesom vore danske Domstole ikke staa under Justitsministeren. Han staar kun under den Appel, som Lovforslaget indfører. Som sagt, Vædringsforslaget har jeg ikke noget imod, men jeg siger kun dette, for at der ikke hos nogen skal være den Vildfarelse til Stede, at Udenrigsministeren skulde kunne hæve Fængslingen. I øvrigt skal jeg naturligvis anbefale mit eget Vædringsforslag og kan paa dette Stadium tiltræde Udvalgets Vædringsforslag for øvrigt.

Ordføreren (Wassard): Med Hensyn til det sidste Punkt, som den højtærede Justitsminister berørte, Vædringsforslaget Nr. 11, vil jeg kun udtale, at det selvfølgelig ikke er Udvalgets Mening, at Udenrigsministeren skulde kunne gribe ind med Hensyn til Arrestationen. Hensigten har kun været at holde Udenrigsministeriet underrettet om, hvilke Arrestationer der have fundet Sted, og hvor længe de maatte være, idet der derved indføres en Art Kontrol med Konsulernes Virksomhed paa dette Omraade. Med Hensyn til det, som den højtærede Minister udtalte om Vædringsforslag Nr. 12, der gaar ud paa, at Ordene: „saa vidt muligt“, udgaa — det refererer sig altsaa til Spørgsmaalet om Meddomsmænd — skal jeg bemærke, at Udvalget er gaaet ud fra, at naar Forholdene overhovedet være saaledes i det fremmede Land, at Udenrigsministeren havde fundet Anledning til at tillægge den derboende danske Konsul Doms- og Dvirghedsmyndighed, saa kunde man ikke have nogen Bænskelighed ved at finde to agtværdige Mænd, der egnede sig til Meddomsmænd, da de jo ikke behøve at være Danske. Dette Spørgsmaal vilde, saa vidt jeg forstod den højtærede Udenrigsminister, blive optaget til fornødt Overvejelse inden tredje Behandling, da der dog synes at kunne være Tvivl paa dette Punkt, i hvilket Fald det vil være rettest at lade dette Vædringsforslag falde. — Da det Vædringsforslag Nr. 10, som jeg paa Udvalgets Begne tillod mig at tage tilbage, er optaget af det ærede Medlem fra Horsens (Bajer), vil jeg paa Udvalgets Begne anbefale det høje Ting at slutte sig til den af den højtærede Justitsminister foreslaaede Redaktion til dette For-

slag; thi i Virkeligheden er det jo efter de Udtalelser, der nu ere komne fra den højtærede Justitsminister kun et Redaktions-spørgsmaal, der her er Tale om, og da Udvalget altsaa finder, at den Tanke, som det har haft, er indbefattet ogsaa i Ministerens Forslag, og Redaktionen er at foretrække, har jeg ikke haft nogen Betænkning ved paa Udvalgets Begne, efter at have konfereret med de Medlemmer af Udvalget, som her ere til Stede, at tage Forslaget tilbage. Jeg beklager ganske vist, hvad ogsaa det ærede Medlem fra Horsens udtalte, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgfreds (C. Hage) ikke er til Stede, da det særlig er ham, som har ønsket den omtalte Vædring. Jeg vil altsaa paa dette Punkt anbefale det høje Ting at stemme for det Forslag, som er stillet af den højtærede Justitsminister. — Jeg skal ikke opholde mig længe ved de Ytringer, som faldt fra det ærede Medlem fra Horsens angaaende Boldgiftskendelser, thi da det ærede Medlem ikke har fundet Anledning til at stille noget Vædringsforslag paa dette Punkt, hvilken hans Grund dertil nu end maatte være, saa forekommer det mig egentlig, at det ikke hører hjemme her ved denne Behandling. Jeg skal derfor ikke opholde Forhandlingen yderligere derved, men kun tilføje, at naar det ærede Medlem beklagede Redaktionen af Betænkningen, idet der staar: „Udvalget“ i Stedet for „Udvalgets Flertal“, saa har jeg ganske vist ment, at dette tilstrækkelig tydeligt fremgik af, at der umiddelbart efter staar: „et Mindretal“, men i øvrigt skal jeg selvfølgelig gerne udtrykkeligt udtale, at der er ment Udvalgets Flertal, hvorved jeg har forstaaet hele Udvalget med Undtagelse af det ærede Medlem.

Bajer: Saa vidt jeg forstod den højtærede Justitsminister, udtalte han, at det ingen Steder stod skrevet, at man ikke skulde kunne afgøre mulige Uenigheder ved Boldgift. Men den højtærede Minister mente, at det vilde være en Undtagelse, at man kom dertil. Derom vil jeg sige, at det glæder mig, fordi der ligger en Indrømmelse dert. Selv om det kun er en Undtagelse, anser jeg det for at være heldigere, at der staar en saadan Bestemmelse i Loven som den i § 16, jeg har foreslaaet. Selv om det nemlig kun er en lille Uenighed, det drejer sig om, viser Erfaringen, at den kan vokse op i Tidens Løb til en stor Uenighed. Næsten alle store Uenigheder, som ere blevne Krigsaarsag, ere begyndte med nogle ganske smaa, med en lille Bacille, som kunde have været kvælt i Fødslen, hvis man i Tide